

[Nymann]

sikkert. Der er ingen af os, der gør noget ved det.

Jeg kan sige med en til en til vished grænsende sikkerhed, at nu er vi ved at nå grænsen. Heroppe fra denne talerstol siges jo så meget, men der siges aldrig noget bestemt. Jeg tør selvfølgelig heller ikke, men jeg tror jeg kan sige, at der er en næsten til vished grænsende sandsynlighed for, at vi kommer ind i dette ting, inden vor sommerferie er slut, og retter op på de skader, som vi har lavet i dette år og årene før. Nu kan vi vist ikke smyge os uden om længere. Jeg tror, klokken er ved at gå i slag. Det er godt. Jeg glæder mig til at komme ind, og jeg beder de høje ministre om nu at tage fat på sagen.

Der kunne nævnes en stribe. Der er jo ikke noget, der ikke er galt, og I ved alle sammen, hvad der er galt. Der er bare ingen, der gør noget ved det. Jeg synes, tiden nu er inde til, at vi retter op på dansk politik. Der kan nævnes en stribe af ting, men det er jo ikke enkelte ting, det drejer sig om, det er det hele, og vi skal til det fra bunden af.

Vi har for det første hele vort sociale system. Det er ganske udmærket, men det er en sådan byrde, at vi desværre efterhånden ikke kan holde det på det stade. Derfor bliver vi desværre nødt til at gribe ind på de steder, hvor der er mulighed herfor, uden at det får for stor slagside.

Vi har ligesådan vores arbejdsmarked. Det kan ikke blive ved med at køre på den måde, hvorpå det kører. Restriktioner og begrænsninger har efterhånden nået sådanne højder, at der er ingen, der kan mere. Derfor bliver vi nødt til at lette erhvervslivet, hvis vi vil have de arbejdsløse i gang.

Der er ingen anden mulighed, vi må se at finde ud af noget. Vi kan, og jeg ved, de herrer ved, hvad der er i vejen, men man vil bare ikke gøre det. Man sidder og tæller sine mandater, og det hjælper jo ikke. Vi må komme ud af busken nu. Jeg tror som sagt, at inden sommerferien er slut, så ses vi igen, og det glæder mig meget.

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg vil først sige til hr. Nymann, at regeringen har ingen muligheder for at gribe ind i en igangværende arbejdskonflikt. Det er nu engang sådan, at vi har et fagretligt system i det danske samfund, som er opbygget i et tæt

samspil med arbejdsmarkedets parter, og som er fastlagt igennem årtiers udvikling, og det ville efter min mening være meget farligt, hvis en regering i en akut situation greb ind og slog det i stykker.

Man har nu engang et retssystem, for at det skal fungere generelt. I et retssystem ligger også, at en regering ikke blander sig i en enkelt konkret sag, men lader retten ske fyldest efter de regler, der nu engang er gældende. Dermed være ikke sagt, at jeg ikke deler hr. Nymanns vurdering af den chaufførkonflikt, der faktisk lammer store dele af byggeriet på Sjælland og Lolland-Falster. Jeg ønsker som hr. Nymann, at den konflikt hurtigt må kunne bringes til afslutning, og jeg håber, at parterne får en mulighed for at løse deres problemer. Jeg kan sige, at myndighederne, i det omfang der er mulighed for det, yder deres bidrag til at klare vanskelighederne.

Jeg skal i øvrigt gøre nogle bemærkninger i anledning af de mange betragtninger, der har været omkring beskæftigelsesudviklingen. Det er rigtigt, som mange ordførere har gjort det, at understrege, hvor alvorlige problemerne er i den beskæftigelsesmæssige udvikling, men jeg synes også, det er væsentligt at få understreget i dag, at der faktisk er sket en glædelig udvikling på beskæftigelsesområdet. Det er rigtigt, at vi har haft vanskelige vilkår i de senere år for den økonomiske udvikling herhjemme, og det er tydeligt, at den internationale lavkonjunktur har stillet næsten umulige krav om, at arbejdsmarkedet og samfundsøkonomien på kort tid skulle tilpasse sig det pludselige fald i aktivitetsniveauet økonomisk set både herhjemme og internationalt. Når man dertil lægger, at stigningen i arbejdsstyrken er blevet kraftigt accelereret, ikke mindst som følge af en stærkt stigende tilgang af kvinder til arbejdsmarkedet, så vil alle kunne forstå, hvor svært det har været at føre beskæftigelsespolitik i Danmark.

I løbet af de 3 år, der er forløbet, siden den økonomiske krise slog igennem for alvor, nemlig fra 1975, er der sket en stigning i arbejdsstyrken sammenlagt fra 2.486.000 i 1975 til 2.625.000 i 1978, og ud af denne stigning i arbejdsstyrken er mere end 100.000 nye kvinder på arbejdsmarkedet. Jeg deler ikke den nedvurderende holdning, som hr. Lawaetz gav udtryk for i forbindelse med denne stærkere tilgang af kvinder til arbejdsmarkedet. Tværtimod anser jeg det for et